

Zajedno!

European Commission

Generalni direktorat je štampao ovu publikaciju koja je objavljena na svim službenim jezicima Evropske unije.

Publikacija je dostupna i na web stranici Generalnog direktorata za životnu sredinu „Mladi i životna sredina“ (http://europa.eu/comm/environment/youth/index_en.html).

Izdavač: Eu info centar, 2021. godina
Za izdavača: Ana Popović;
Prevod: Zorica Škoflek;
Tekst: Benoit Coppee
Ilustracije: Nicolas Viot
Tehnička produkcija: Evropska servisna mreža
Tiraž: 100 primjeraka

Europe Direct je služba koja Vam pomaže u nalaženju odgovora na pitanja o Evropskoj uniji

Besplatni telefonski broj (*):

00 800 6 7 8 9 10 11

(*) Neki mobilni operateri ne dozvoljavaju pristup pozivnim brojevima 00 800 ili ih naplaćuju.

Svanuo je divan sunčan dan s najplavljim nebom.

Tom i njegova drugarica Lila, šetali su uz obalu rijeke. Lila je skakutala i veselo kevtala. Činilo se da govori: „Tome, hajde da igramo žmurke!“. Iznenada se začula neobična buka, a eho se čuo preko rijeke.

Ding! Dong! Dong!

Uplašena od buke, Lila se sakrila.

Tom se sagnuo i četvoronoške puzio naprijed, u nadi da će vidjeti šta stvara buku. Oh, pa to je samo Bazil, stari pčelar. Ali, šta on to radi? Ne! Pobogu, ne! Tom je skočio na noge i pojurio prema starcu.

„Stani!“, povika Tom. „To je brana za dabrove!“

„Nije me briga šta je to!“, gundao je stari Bazil, zamahujući čekićem: **Bam! Bam!**

„Zbog nje voda ne otiče i plavi moju dolinu! Uskoro će mi biti potreban čamac da stignem do svojih košnica!“

Tom je zgrabio čekić iz Bazilovih ruku.

„Ali, gospodine Bazile, malo poplave ne škodi, zar ne? Dobro je za samonikle biljke u vašoj dolini, a biljke su dobre za insekte – poput onog divnog leptira tamo. Za opstanak su im potrebne vlažne livade! A i dabrovima je potrebna njihova brana. Molim vas, nemojte je razbiti.“

Tom uhvati Bazila za ruku i reče: „Pođi sa mnom i dopusti mi da ti pokažem čuda prirode u ovoj dolini. Molim te“.

„Ma, dobro onda“, gundao je starac. „Ali nemoj da hodaš tako brzo! Imam reumu, da znaš.“

Tom ga nije poslušao. Pustio je Bazilovu ruku i pojurio je leptira, mlatarajući rukama poput ptice.

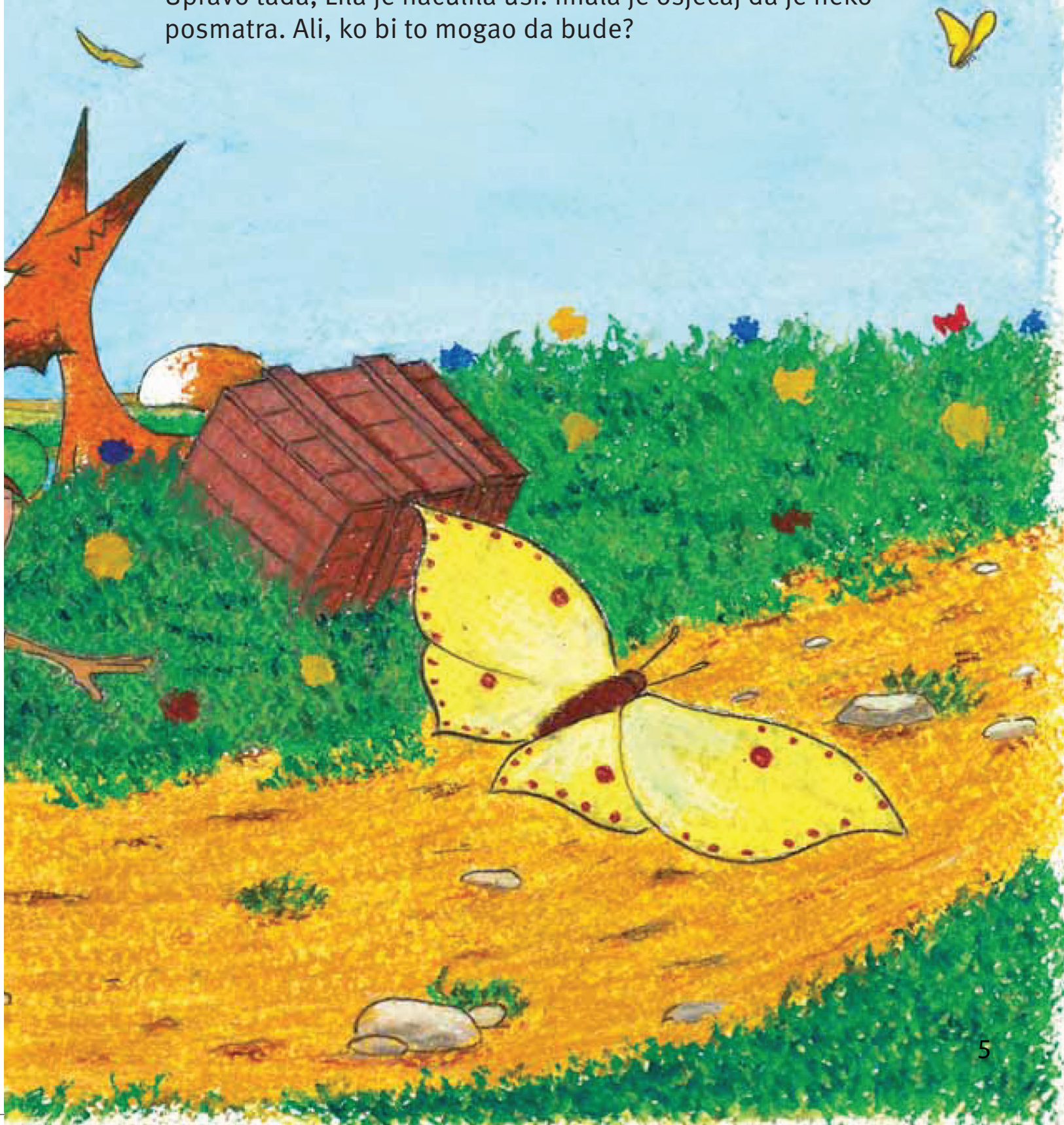
„Volio bih da mogu da letim poput njega!“, viknuo je Tom. „Zar nije prekrasan? To je leptir limunovac, zovu ga i leptir žučak. Na desetine njih živi ovdje. Samo ih pogledajte!“

Leptir je sletio na drvenu kutiju da odmori. Tom je bio zbunjeno. „Šta ovdje radi potpuno nova drvena kutija?“, pitao se.

„Ne diraj je, Tome“, rekao je Bazil. „Najbolje je da je ne otvaraš. Nikad se ne zna šta bi moglo biti unutra.“

Upravo tada, Lila je načulila uši. Imala je osjećaj da je neko posmatra. Ali, ko bi to mogao da bude?

Tom bi baš volio da leptir sleti na njegovu ruku. Umjesto toga, odletio je na drugu stranu doline.

„Hajde, gospodine Bazil“, rekao je Tom. „Pratimo ga. On leti prema staroj pećini.“

„Staroj pećini?“, ponovi Bazil. „Znam to mjesto. U redu. Dolazim.“

Kad su stigli do pećine, Bazil je stajao i zurio u nju, izgubljen u mislima.

„Šta je bilo?“, upita Tom.

„Ma, ništa“, odgovori Bazil. „Samo što odavno nisam bio ovdje. Često sam dolazio i igrao se u pećini sa svojim prijateljima kad sam bio mlad...“

„Ovdje sada žive slijepi miševi“, osmjehnu se Tom.

„Preko dana spavaju ovdje.

Bolje da im ne prilazimo previše blizu – mogli bismo da ih uznemirimo.“

„Kad sam bio dijete, pomalo sam se plašio slijepih miševa“, reče Bazil.
„Stvarno šašavo. To su bezopasna mala stvorenja.“

Gledajući oko sebe, Tom primijeti još jednu drvenu kutiju.
„Ne diraj te stvari“, upozorio je Bazil. Tom se zabrinuo.
Pitao se zašto se ovdje u dolini, u netaknutoj prirodi, nalaze ove misteriozne kutije. U međuvremenu, Lila je sumnjičavo gledala unaokolo. Imala je osjećaj da ih neko prati.
Ali nikoga nije bilo na vidiku.

Sunce je lagano zalazilo.

„Oh, moj reumatizam se opet poigrava“, gundao je Bazil. „To je siguran znak da se večer približava i vazduh postaje hladniji.“

„U redu, Bazile, idemo kući“, rekao je Tom. „A ako se pogorša tvoj reumatizam, samo se nasloni na mene. Ja sam jak!“

Bazil se nasmiješio i stavio ruku na Tomovo rame.

„Ti ipak nisi mrzovoljni starac“, našalio se Tom.

„Ja? Mrzovoljan? Nikad!“, rekao je Bazil.

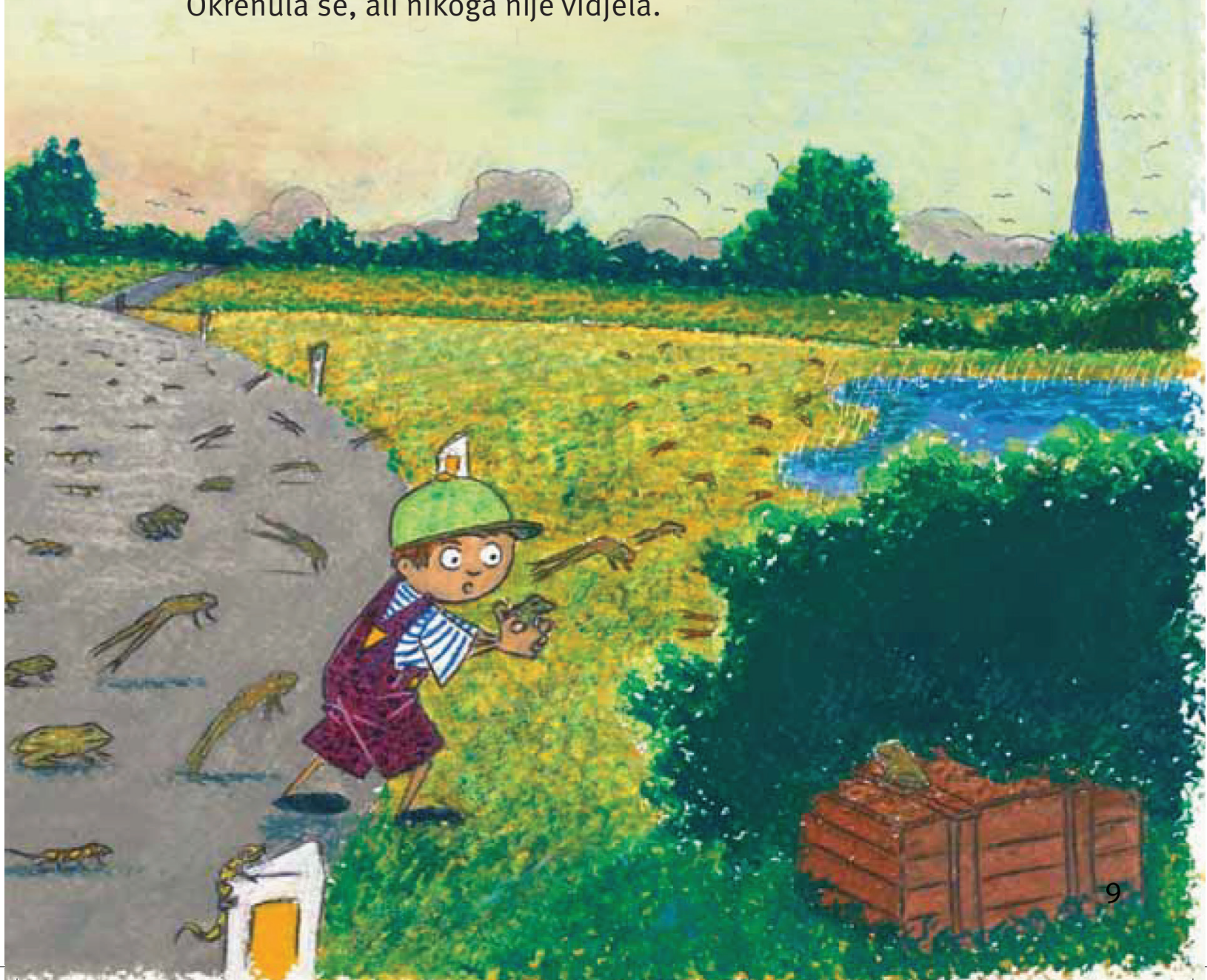

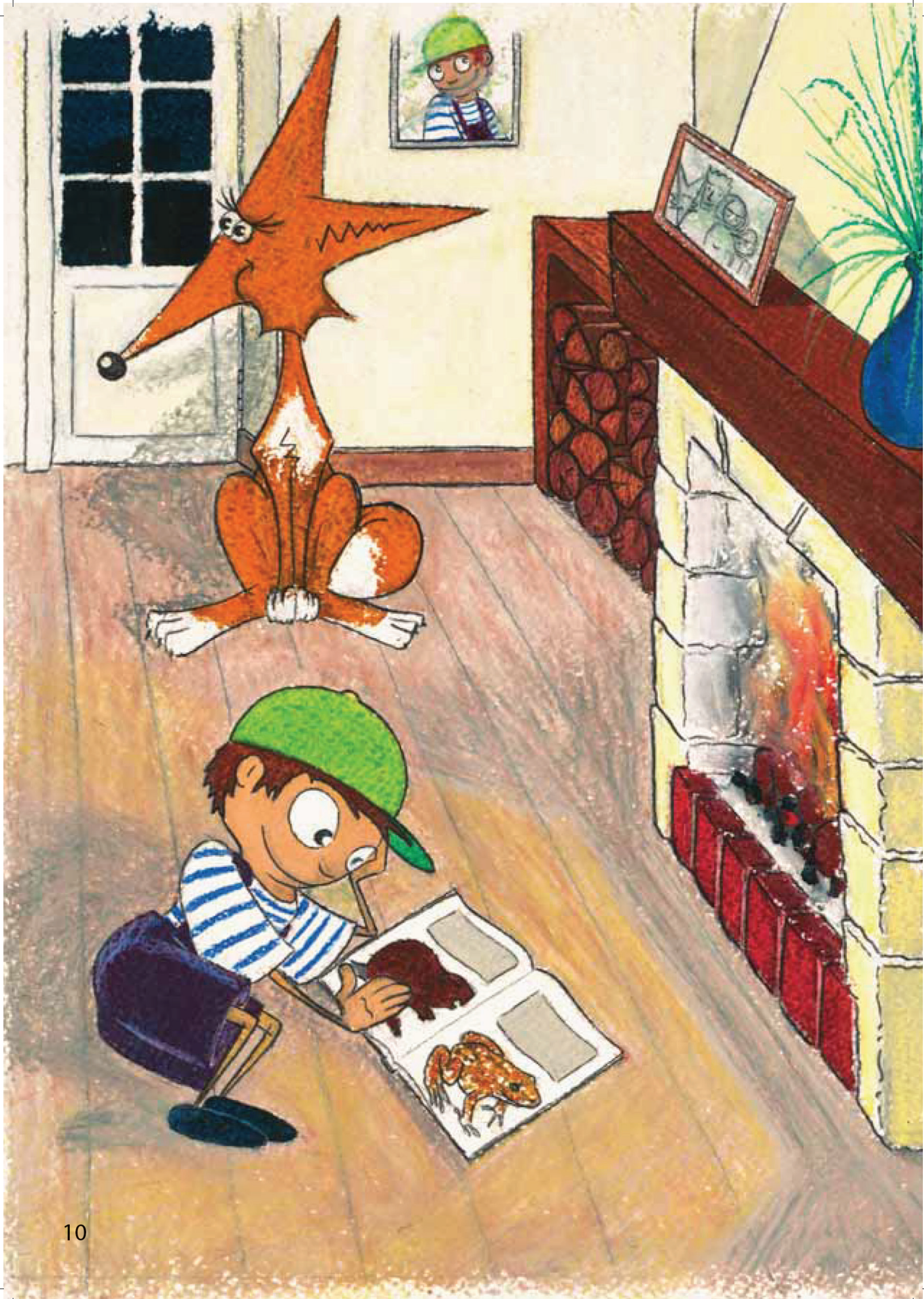
Odjednom se pojavila čitava gomila žaba i daždevnjaka koji su skakali i puzili pored njih.
„Pogledaj!“ rekao je Tom. „Uputili su se prema cesti. Treba da je pređu kako bi došli do ribnjaka. Pomozimo im! Ne bih volio da nekoga od njih zgnječi automobil.“

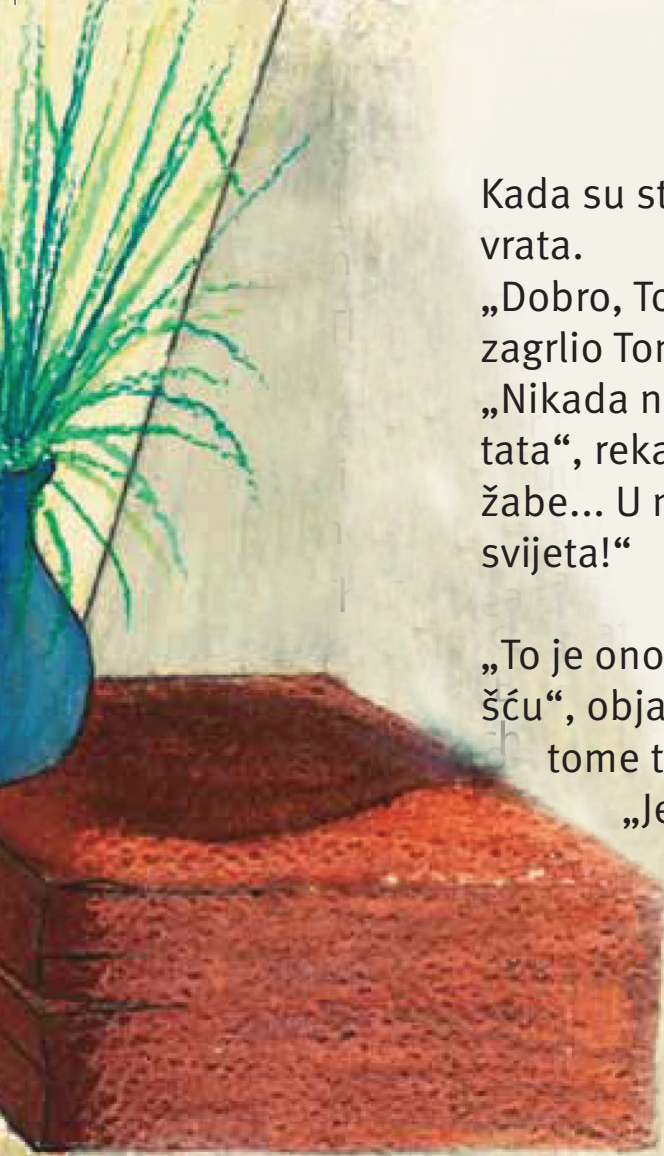
„O, bože, jadna moja leđa!“, reče Bazil dok se saginjao i pokušao da pomogne žabama. „Hajde! Pređite!“
Na Tomovo iznenađenje u grmlju je bila još jedna drvena kutija.

„Zadihao sam se!“, rekao je Bazil. „Mislim da je bolje da gradonačelniku grada Merlina kažemo o ovim čudnim kutijama.“
Lila je čula krckanje grančica iza sebe.

Okrenula se, ali nikoga nije vidjela.

Kada su stigli do Tomove kuće, njegov je otac otvorio vrata.

„Dobro, Tom! Vratili ste se prije mraka“, rekao je i čvrsto zagrlio Toma.

„Nikada nećeš pogoditi šta smo sve danas vidjeli, tata“, rekao je Tom. „Leptire i pećinu punu šišmiša, i žabe... U našoj dolini postoji takva raznolikost divljeg svijeta!“

„To je ono što naučnici nazivaju biološkom raznolikošću“, objasnio je njegov otac. „Zašto mi ne bi pričao o tome tokom večere?“

„Jesam li i ja pozvan?“, upita Bazil.

„Ako niste previše mrzovoljni“, odgovorio je tata namignuvši.

„Ja? Mrzovoljan? Nikad!“, reče Bazil.

Sjedeći uz vatru, Tom i Bazil su ispričali tati sve svoje avanture toga dana.

„I, tata“, dodao je Tom: „Gdje god da smo išli pronalazili bismo čudne kutije“.

„Tako je“, klimnuo je Bazil. „Sjutra ujutro ću reći gradonačelniku. Ali prvo se moram dobro naspavati. Najbolje da idem kući.“

„Zašto ne prenoćite kod nas?“, upita ga Tomov tata.

„Možete prespavati u sobi za goste.“

„To je vrlo ljubazno od vas“, nasmiješio se Bazil.

„I obećavam da neću biti nimalo mrzovoljan!“

Sklupčana pored gomile cjepanica, Lila je držala otvoreno jedno oko.

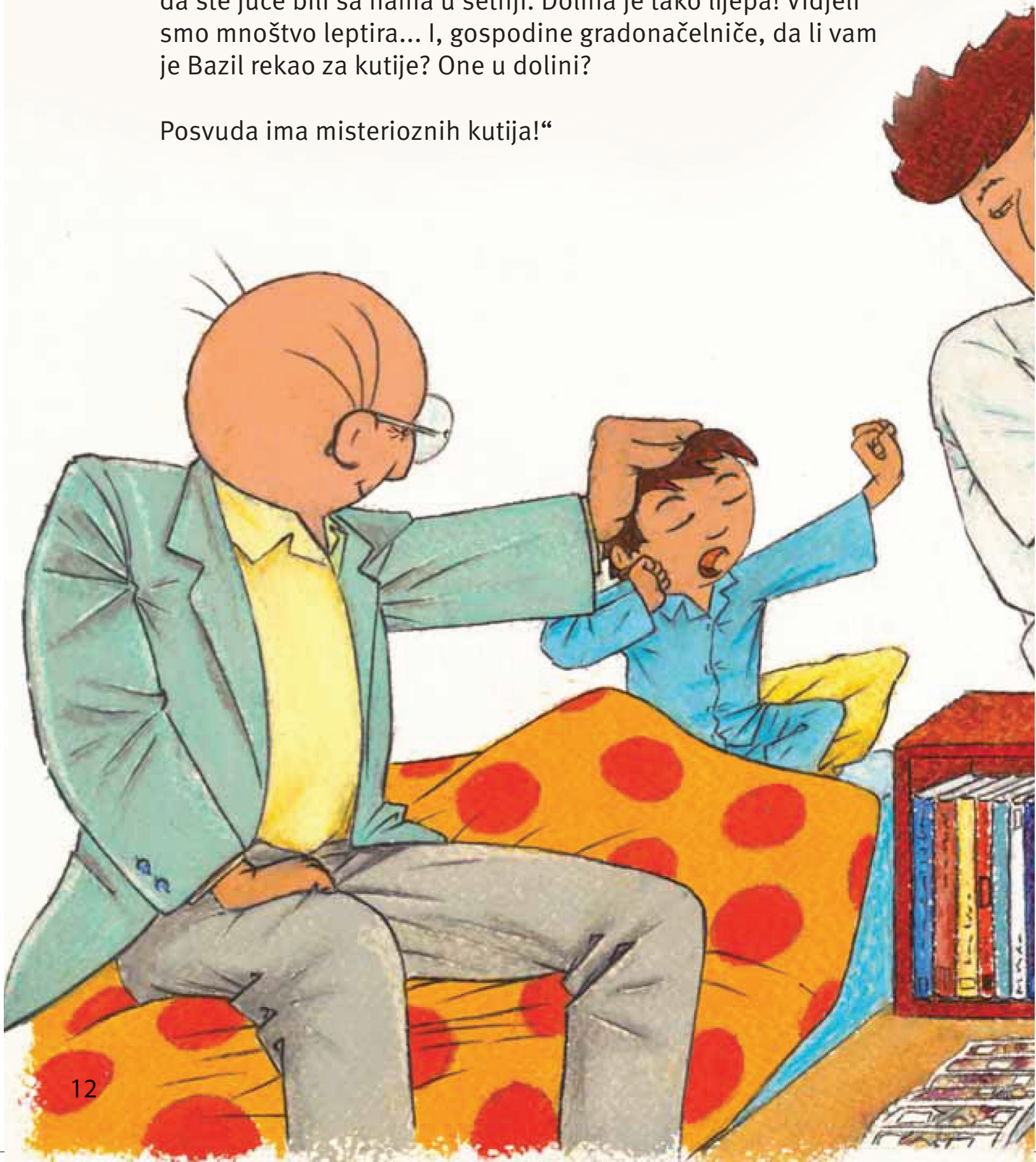
Da li ih je neko pratio čak dovde?

Sljedećeg jutra, Tom se probudio i zatekao ne samo svog oca i pčelara Bazila već i gradonačelnika grada Merlina!

„Oh, gospodine gradonačelniče!“, rekao je Tom. „Volio bih da ste juče bili sa nama u šetnji. Dolina je tako lijepa! Vidjeli smo mnoštvo leptira... I, gospodine gradonačelniče, da li vam je Bazil rekao za kutije? One u dolini?“

Posvuda ima misterioznih kutija!“

Gradonačelnik se nasmiješio Tomu.

„Hvala što ste me nazvali“, rekao je. „Da, zaista imamo divnu dolinu i ponosni smo na nju. U stvari, naša dolina je dio mreže Natura 2000! Jeste li čuli za to? Natura 2000 je mreža ‘lokacija’ – drugim riječima, mjesta koja su veoma posebna i vrijedna. Svaka lokacija je poput riznice biološke raznolikosti, koja sadrži mnogo različitih vrsta biljaka i životinja. Ljudi su obećali da će zaštititi ta posebna mjesta i biljke i životinje koje tamo žive.“

„A šta je sa kutijama?“, pitao je Tom nestrpljivo.

„Pojasniću ih kasnije“, reče gradonačelnik.

„Dodite, želim nešto da vam pokažem.“

Gradonačelnik je odveo Bazila, Toma i Lilu nazad u dolinu rijeke Merlin.

„Ovo je to mjesto!“, viknuo je Tom odjednom. „Ovdje smo pomogli žabama i daždevnjacima!“

„Tako je“, rekao je Bazil, koji je izgledao jednako uzbuđeno kao i Tom. „Žabe su skakutale posvuda! I nikada nisam vidio toliko daždevnjaka koji pokušavaju da pređu cestu! Bojao sam se da će ih pregaziti automobil, ali sve smo ih bezbjedno prebacili.“

Gradonačelnik je prišao tajanstvenoj kutiji i otvorio je. Izvadio je neke nosače i znakove...

„Opa!“, reče Tom. „Čemu služe?“

„Služe da upozore vozače na žabe i daždevnjake na cesti“, odgovorio je gradonačelnik. „Izradili smo ove znakove, a isporučeni su tek prije neki dan. Moraju biti postavljeni na ove nosače.“

„Hajde da to uradimo sada!“, povika Tom.

„Ne smijemo gubiti ni časa!“, reče Bazil.

Tako su Tom i gradonačelnik postavili nosače, a Bazil je na njih učvrstio znakove. Lila je mogla da čuje šuštanje u šikarama, ali kada je otišla da istraži nije ništa pronašla.

Veoma misteriozno!

Nakon toliko napornog rada gradonačelniku je bilo vruće, ali je bio srećan. Zasukao je rukave košulje i rekao:

„Tome, idem u pećinu. Želiš li poći sa mnom?“.

„Naravno da želim!“, reče Tom.

„I ja!“, reče Bazil.

Tako su krenuli. Kada su stigli do pećine gradonačelnik je pokušao da podigne drugu kutiju, ali bila je preteška. Šta bi to moglo da bude?

Gradonačelnik je uspio da skine poklopac, a unutra je bio... „Kamen na kojem je urezana poruka!“, uzviknu Tom. Gradonačelnik je pročitao poruku: „Pećina pored koje prolazite je dom kolonije slijepih miševa. Oni ovdje spavaju: molim vas, nemojte ih ometati. Slijepi miševi su naši prijatelji. Oni jedu insekte koji bi inače mogli da oštete voće u našim voćnjacima“.

„To je važna poruka“, rekao je Bazil.
„I lijepo izrezbareni kamen, takođe!“

„Štaviše“, rekao je gradonačelnik, „planiram ovdje da uspostavim mali informativni centar kako bi dječaci i djevojčice grada Merlina mogli da nauče više o slijepim miševima. A zatim bih želio da organizujem izlete za djecu da posjete ostale lokacije Natura 2000.“

„Kakva sjajna ideja!“, reče Tom.

Lila je u međuvremenu pronašla neobične otiske u blatu na obali rijeke. Željela je da ih Tom pogleda, ali je on bio suviše zauzet slušajući još jednu dobru gradonačelnikovu ideju.

„Bazile“, reče gradonačelnik, „da li su ono tamo tvoje košnice?“

„Da“, reče Bazil ponosno.

„Moje pčele prave zaista ukusan med!“

„Odlično!“, reče gradonačelnik. „Pa kako bi bilo da prodate svoj ukusni med u prodavnici Natura 2000, upravo ovdje u gradu Merlinu?“

Bazil prosto nije mogao da vjeruje svojim ušima.

„Šta – moj med? Da izložim i prodam u posebnoj prodavnici?“

To bi zaista bila čast, gospodine gradonačelniče!“

Gradonačelnik se nasmiješio.

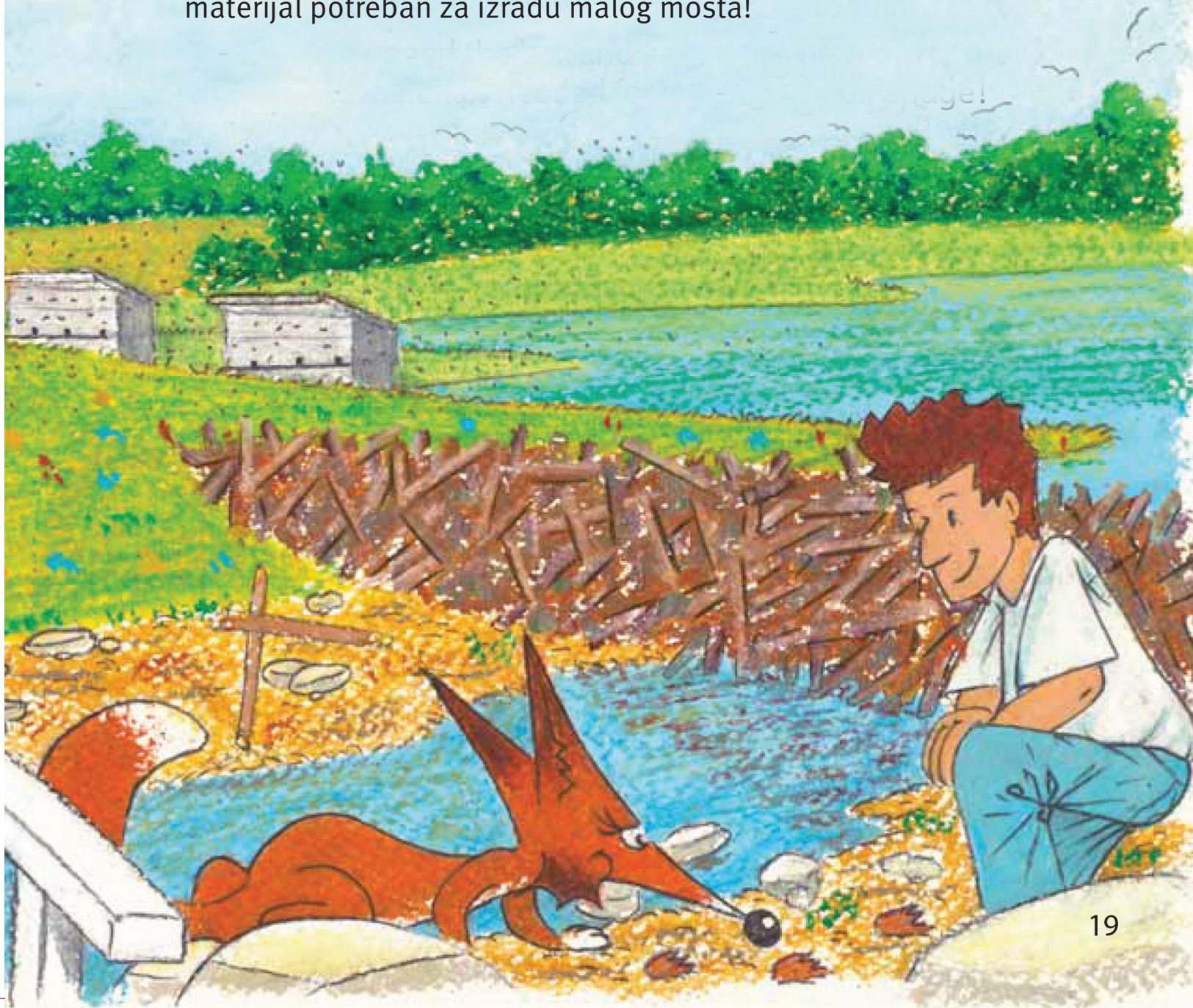
„A evo još jedne ideje za tebe, Bazile. Da li biste željeli da budete zvanični vodič za posjetioce naše lijepe doline?“

„Oh, gospodine gradonačelniče, to bi bilo divno! Ali... Ali šta je s mojom reumom? Hmm! Moraću da razmislim o tome.“

Gradonačelnik je otišao do posljednje kutije.

„Bazile“, rekao je: „Šta mislite o tome da napravimo mali most koji će vam pomoći da pređete do svojih košnica? Uostalom, probijanje kroz vodu ne može biti dobro za vaš reumatizam.“

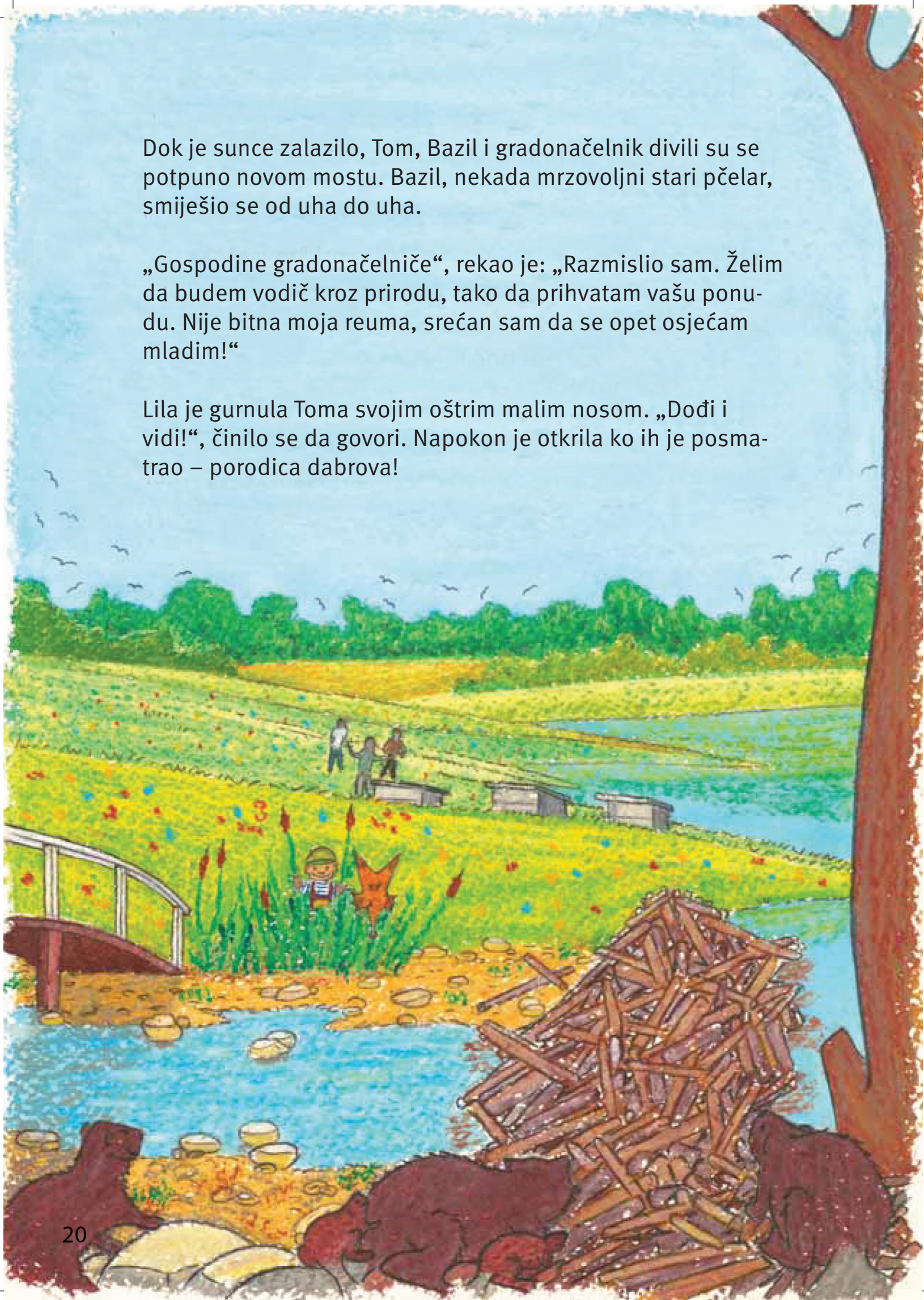
Gradonačelnik je otvorio kutiju i - eto - u njoj se nalazio sav materijal potreban za izradu malog mosta!

Dok je sunce zalazilo, Tom, Bazil i gradonačelnik divili su se potpuno novom mostu. Bazil, nekada mrzovoljni stari pčelar, smiješio se od uha do uha.

„Gospodine gradonačelniče“, rekao je: „Razmislio sam. Želim da budem vodič kroz prirodu, tako da prihvatam vašu ponudu. Nije bitna moja reuma, srećan sam da se opet osjećam mladim!“

Lila je gurnula Toma svojim oštrim malim nosom. „Dođi i vidi!“, činilo se da govori. Napokon je otkrila ko ih je posmatrao – porodica dabrova!

Original izdanje
Evropska komisija
Zajedno!
Luksemburg: Kancelarija za zvanične publikacije Evropskih
zajednica
2006. - 20 str. - 16,2 x 22,9 cm
ISBN 92-79-01165-0

